
Faraonův následník

Strašlivá žlutá nemoc devastovala města a vesnice Dolního Egypta a kosila nemocné bez ohledu na jejich věk, bohatství či postavení. Rychle se rozšířovala i do dalších částí země a před několika dny zasáhla také Horní Egypt.

Povozy plné zesnulých se pomalu sunuly ulicemi a mátožní sběrači mrtvol je apaticky následovali.

Ničím zvláštním se od nákladu na vozech neodlišovali, kromě toho, že se zvolna pohybovali, a tím ještě alespoň trochu prokazovali svoji životaschopnost.

Boží trest přišel znenadání, a ztělesnění boha na zemi faraon Ahu se skrýval s celou svojí rodinou a s rozsáhlým dvorem za hradbami svého sídelního města Hurdami, kde panovala stísněná a ponurá nálada.

Egyptané ovšem faraona nijak neodsuzovali.

Neznámé onemocnění začínalo horečkou a mokvavým ekzémem následovaným červenou vyrážkou po celém těle a výronem vředů, z nichž se už po jednom dni tlačil prasklinami žlutý hnis. Prakticky ve všech případech končilo smrtí.

Lékaři, kněží bohyně Sachmet i nejrůznější čarodějové a znalci magických obřadů, rituálů a zaříkávání se od rána do večera snažili pomáhat nemocným, modlili se, přinášeli nejdražší oběti, ale nic nepomáhalo.

Bez úspěchu se na „žluté podsvinče“, jak lidé žlutou nemoc nazývali, zkoušely nejrůznější léky z rostlin, nerostů i živočichů, ve velkém se spotřebovaly například máta, anýz, pistácie, fiky sykomory, šafrán, sezam, tamaryšek, terpentýnová silice, cizrna, čočka, cibule, pelyněk, česnek, senna, vyráběly se klovatiny a odvary z akácie, vrby a myrhy...

K utišení největších bolestí se používal mák, pivo a víno, bohatší lidé si mohli dovolit i narkotika z květů lotosu...

Nezabírala ovšem ani kuchyňská sůl, natron, siřník olovnatý, okr nebo amoniak, a ničemu nepomáhaly ani masti z hadího, hrošího, lvího, kozorožčího, krokodýlího či husího sádla, ani pasty z rozdrcených hadů a ještěrek.

Ženy si vkládaly do pochvy datle, které měly čistit vnitřnosti, regulovat močení, uchovat plodnost a zabránit nemoci vejít dovnitř, muži sháněli med, koriandr, fenykl a kmín, aby si mohli vařit léčivé nápoje, jenomže nemoc byla silnější než všechny lektvary na celém světě.

Zdálo se, že není síly, která by egyptský národ zachránila před nelítostnou nemocí a vymřením.

Někteří lidé byli přesvědčeni, že zachován zůstane pouze faraonův královský dvůr v Hurdami, kde podle mnohých zatím nemoc neuhodila.

Ale bylo tomu právě naopak.

Smrt řádila v královském paláci stejně jako všude jinde, jen díky příkazu mlčenlivosti se informace o tom nedostaly ven za hradby královského sídla.

Starý faraon Ahu se zatím držel a veškeré tradiční ceremonie zachovával tak, jako by se nic nedělo. Pokoušel se tím vyvolat u svého lidu zdání moci a stability, které ani neznámá choroba nemohla ohrozit.

Každodenně přijímal ve zvláštním sále, odděleném od ostatních prostor paláce, ke slyšení deputace, které jej žádaly o rady, pomoc či rozsouzení.

Všechny je poslouchal s kamennou tváří a prostřednictvím svých zástupců jim sděloval, že učiní vše, co bude moci, aby se Egypt se vším, především s řáděním strašné nemoci, vypořádal.

Nemohl ovšem učinit téměř nic, protože doba byla epidemií zmrzačená natolik, že se v ní jen těžko hledaly cesty k nápravě velkých i drobných společenských a hospodářských problémů a deliktů.

Pravidelná přítomnost faraona na shromážděních a ceremoniích ale přece jenom znamenala hodně – lidé věřili, že pokud nemoci odolá faraon, přežije i Egypt a život si zachovají také oni.

Obyvatele tedy k panovníkovi vzhlíželi přes nepřízeň osudu s obrovským respektem.

Nešlo přitom jen o faktickou moc soustředěnou v ruce jednoho muže a současně i boha, faraon byl nositelem královského titulu používaného ve starověkém Egyptě nejenom na ceremoniích, ale i při celé řadě dalších jednání, kde byl titulován jako král Horního a Dolního Egypta, a to mělo zase velký symbolický význam.

Všeobecně byl považován za pozemského syna boha Re, nejvyššího ze všech bohů, stvořitele světa, jehož ohnivé oko je nejen vševědoucí, ale vysílá k lidem různá poselství.

Faraona, syna boha Re, tak lidé uctívali a chápali jako krále a současně jako žijícího boha Hóra.

Nejvýraznějším symbolem egyptského faraona byla dvojitá královská koruna, která představovala spojení Horního a Dolního Egypta – bílá část znamenala Horní a červená Dolní Egypt, doplněna pak byla ochranným sokolem a kobrou.

Faraon byl ctěn lidem Egypta jako duchovní vůdce a panovník, a jako zástupce a syn boha Re na Zemi ručil a zodpovídal za chod světa.

Jenomže ať faraon Ahu dělal, co dělal, žlutou nemoc zastavit nedokázal.

Chod světa i chod Egypta se mu stále více vymykal z rukou, a s každým dalším dnem si toho začínali všimati i lidé.

Jedním z důsledků bylo, že se postupně až k němu dostávala spousta informací o tom, že část egyptského lidu v Dolním Egyptě začíná reptat, a dokonce i v nejbližším okolí královského dvora mu někteří lidé přestávali věřit.

Byl po čtyřicet let velmi úspěšným faraonem, za jeho vlády Egypt zbohatl, ukončil válečná tažení a v mnoha oblastech zavládl blahobyt.

Jenomže ten nikdy netrvá věčně.

Hmotný blahobyt a ekonomická prosperita nenadělaly vůbec nic, když se objevilo žluté podsvinče rozpoutávající temné síly podsvětí. A za nimi následoval tak rychlý skok ze světla do tmy, že převozníkovi nestačily bárky, kterými by odvážel mrtvé na druhý břeh.

„Jestli to tak půjde dál,“ hořekovali nejmoudřejší mužové Egypta, „všichni dospělí budou usmrceni a Egypt zůstane v rukou nedospělých. A to bude jeho konec.“

Neměli ovšem pravdu.

Žluté podsvinče nedělalo rozdílu mezi starými a mladými, jeho dotek páchal mezi lidmi zlo bez ohledu na věk.

Začaly se dokonce ozývat hlasy, že žluté podsvinče by se nikdy neobjevilo, nebýt blahobytu a bezbřehého pocitu štěstí, protože každý blahobyt jednou skončí a jeho konzumenty zasáhne chřadnutí, zmar a ponížení. Tak už je to na světě dáno, a ta doba právě nastala.

Bohové potřebovali svět trochu srazit zpátky a žluté podsvinče jim k tomu bylo skvělým prostředkem.

„To ne,“ zvolal Ahu nešťastně, když se po celodenním přijímání deputací vrátil do svých osobních komnat. „To ne!“

V největší místnosti se na zemi u jedné z postelí choulilo několik žen a strašlivě kvílelo.

„To ne,“ opakoval Ahu jako v transu, odhodil na zem insignie své moci a dřepł si.

Jedna z žen k němu přistoupila a tiše řekla: „Dnes po poledni. Umřel tiše.“

„Má dynastie skončila,“ zašeptal Ahu a rozplakal se. „Synku můj milovaný. Synku! Proč ty a ne já?“

Roztřásl se náhlou slabostí a sotva udržel rovnováhu.

Jeho poslední syn podlehl proklaté žluté nemoci, přestože s ní statečně bojoval až do posledního dechu.

Proč jen jsem nebyl s tebou při tvém posledním výdechu, synku? pomyslel si, a proč jen jsem se s tebou nerozloučil, jak by to měl udělat každý milující táta?

Zase jsem dal přednost Egyptu před svými nejbližšími, povzdechl.

Jenomže mohl jsem jednat jinak? Odpovědnost versus láska, věčné prokletí vládců.

Faraon a král musí v první řadě plnit své vladařské povinnosti, na kterých záleží životy milionů lidí. I za cenu, že tím utrpí jeho nejbližší.

Sevřel ruku v pěst a nechal stékat slzy po lících, jako by mohly odnést z jeho duše alespoň trochu strašlivé bolesti, kterou nebylo možné potlačit.

Taková nespravedlnost. Před pár dny pomřely všechny ostatní děti, včera manželka a dnes...

„Proč on a ne já?“ zakřičel Ahu zoufale, ale odpovědi se nedočkal.

Bohové mlčeli.

Celou noc plakal a zvažoval, zda nemá svůj život ukončit ostrou dýkou.

Jenomže opustit egyptský lid právě v této chvíli nemohl a nesměl. Zase ta zodpovědnost. Břímě, které závistivci nevidí, když závidí králům jejich trůny.

Hned ráno svolal nejvyšší radu Horního a Dolního Egypta a o všem její členy informoval. Projevili mu účast, ale při pohledu do očí většiny kondolujících vycítil, že šlo z jejich strany spíše o slušnost než o opravdový žal.

Každý měl nyní svých starostí dost, protože neštěstí vyvolaných žlutou nemocí bylo v celém Egyptě více než dost. A když je něčeho přes míru, člověk otupí.

S překvapením si až po chvíli všiml, že rada je sotva poloviční, a kromě bývalého velitele armády Hotuma v ní zůstali pouze ti, které nepovažoval za své blízké, o některých dokonce často uvažoval jako o svých nepřátelích.

Po krátkém čase zasedání rady ukončil a požádal Hotuma, aby jej doprovodil do jeho komnat.

Přijímání deputací a veškerá slyšení či ceremonie přeložil na pozdější dobu. Stalo se to poprvé za dlouhá desetiletí jeho vlády, ale věděl, že nyní tak učinit musí.

Ještě dříve, než udělil Hotumovi slovo, nalil do dvou pohárků víno.

„Ve víně je více filozofie a moudrosti než ve všech slovech, která kdy lidé sepsali,“ poznamenal.

„Když vchází víno, odchází smutek,“ vzal si Hotum jeden z pohárků a přičichl k němu.

„Pokud se ovšem víno nezlomí v ocet.“

„I u špatného vína starosti a smutek usínají, ale tohle je výborné.“

Pak se spolu napili a faraon povzdychl: „Můj smutek nedokáže rozehnat ani všechno víno světa. Zůstali jsme sami, Hotume. Zcela bez ochrany. Navíc Egypt je bez následníka. Z celé své rodiny už jsem zbyl jenom já. Neviděl jsem v radě žádné přátele. Všichni pomřeli.“

„Všichni ne,“ zakroutil Hotum hlavou, „někteří utekli.“

„Utekli?“ vykřikl faraon překvapeně. „Copak se té nemoci bojí víc než mého hněvu?“

„Bojí se především Rama a jeho lidí, povraždili v posledních dnech spoustu tvých stoupců a Ram už se vidí novým faraonem. Ten zmrdr je horší než žluté podsvínče. O smrti tvého posledního syna věděl dříve než kdokoli jiný a připravuje se na poslední útok, jehož cílem jsi ty.“

„Jsi si jist?“

„Ano. Dnes v noci tě nechá zabít a tvoji smrt svede na žlutou nemoc. Pak jej rada prohlásí novým králem Horního a Dolního Egypta, protože ty potomka nezanecháš a on zcela ovládá radu. Navíc jej všichni považují za tvého

syna. Lidé, kteří v radě ještě zůstali, mu odsouhlasí všechno, co jej napadne. Vychoval jsi jej jako vlastního syna, přestože sis ho pouze osvojil. I tak to pro něj bude argument, aby před lidem Egypta obhájil právo nástupnictví. Vlády v Egyptě se ujme nová dynastie, i když se bude tvářit, že je to stále ta stará, původní, protože kluk vyrostl ve tvé rodině.“

Faraon pozvedl hlavu a zadíval se bývalému válečníkovi do očí.

„A ty? Kde je teď tvé místo?“